

BECKHAMOVSKÉ KOUZLO

Ráno 16. července, tedy tři dny po uvedení Davida Beckhama na sportovní scénu v USA, přišel záložník Galaxy Chris Klein ke své skříňce v šatně Home Depot Centra a našel na svém místě červenou obálku. Hráči Galaxy byli zvyklí nacházet na svých židlích nejrůznější vzkazy, sloužily totiž jako jakési poštovní schránky pro sdělení od managementu, přání fanoušků či instrukce, kdy a komu poskytnout rozhovor. Někdy tato šatnová „pošta“ stála za přečtení, velice často ovšem končila v odpadkovém koši.

Kleinovi rychle došlo, že tato obálka se čímsi liší. Všiml si totiž, že na sedátka židlí v šatně Galaxy kdosi pečlivě položil bezmála třicítku stejných rudých obálek, jež tak připomínaly zasedací pořádek na svatební hostině. Zvědavě tedy obálku otevřel. Uvnitř se na červeném sametu skvělo pozvání vyvedené zlatým písmem. Už první řádek Kleina zarazil: *Tom Cruise s Katie Holmesoví a Will a Jada Pinkett Smithovi si vás dovolují pozvat...*

Čtveřice hvězd, jež patří v Hollywoodu k nejzářivějším, zvala hráče Galaxy i s doprovodem na nóbl večírek plný slavných osobností: mělo jít o recepci v galerii muzea současného umění na uvítanou Davida a Victorie Beckhamových v Los Angeles. Alespoň pro jeden večer se fotbalisté Galaxy — z nichž někteří vydělávali pouhých 12 900 dolarů ročně a třeba i dosud bydleli u rodičů - ocitli na exkluzivním seznamu hostů (byť jejich jména nebyla na rozdíl od ostatních vyvedena tučným písmem), na kterém kromě Cruise a Smithe a jejich slavných manželek figurovali třeba i Eva Longoriová, Jamie Foxx, Jim Carrey, Bruče Willis, Stevie Wonder, Rihanna, Demi Moorová, Ashton Kutcher, Queen Latifah, Adrian Grenier, Eve či Brooke Shieldsová. Klein se ke skříňce posadil, prohlížel si pozvánku a na mysl se mu dralo jediné logické vysvětlení: *Je to podvrh. Tohle musí být podvrh.*

Jednatřicetiletý pravý křidelník Klein patřil k nejstabilnějším ligovým veteránům, dvaadvacetkrát dokonce oblékl reprezentační dres a jeho plat v Galaxy (187 250 dolarů) patřil na poměry MLS k těm vyšším. Zároveň však hrál v lize dost dlouho na to, aby věděl, že zúčastnit se večírku po boku Willa Smithe a Jima Carreyho je asi tak stejně pravděpodobné, jako že se mu po-

daří vstřelit vítězný gól ve finále mistrovství světa. Toho dne večer tak před manželkou Angelou žasl, že s Beckhamovým příchodem dochází ke střetu dvou světů. „Zvou nás na mejdan, který pořádá Tom Cruise," řekl jí. „To je neskutečné. Něco takového se prostě nestává."

A to byl právě účinek beckhamovského kouzla, účinné směsice sportu a slávy, jež ho katapultovala do panteonu světových hvězd už roku 1997, kdy plavovlasý záložník Manchesteru United začal chodit s Victorií Adamsovou ze Spice Girls. Beckhamovské kouzlo bylo kulturním fenoménem, důkazem, že proslulost nejen přidává sportovci na přitažlivosti, ale má v dnešní době posedlé pozlátkem dokonce násobící účinek. V zemi, která uctívá celebrity, avšak o kopanou se nikdy příliš nezajímala, představovalo pro Galaxy beckhamovské kouzlo další důvod, proč si svou novou akvizici hýčkat, jak ostatně v dnech po Beckhamově příchodu přiznal i sám Alexi Lalas. „Sledujeme v plné síle, jakou má ve sportu moc celebrity, spojení puristy, jehož zajímá, co dotyčný dělá na trávníku, a náhodného diváka, který projeví zájem jen díky oné celebritě," prohlásil Lalas. „Je potřeba oslovit co možná nejširší publikum, a právě takto se toho dá dosáhnout."

Ačkoli se Simon Fuller snažil Beckhama propagovat jako sportovce, v hloubi duše stále věřil, že Beckhamovu přitažlivost lze v Americe uplatnit na vícero rovinách. „Nejpodstatnější je pro mě samotný základ," prohlásil Fuller. „Být nejlepší, mít v sobě vášeň, chovat se čestně a reprezentovat hodnoty, o které všichni usilujeme. A to všechno David ztělesňuje. Má úžasnou rodinu a tři báječné syny. Nikdo není sportu tak oddaný jako David. Navíc je atraktivní a vzorem pro ostatní - a Amerika už tradičně hvězdy uctívá, kdežto v jiných zemích své hvězdy zase tolikv oblibě nemají. Neříkám, že se tak stane přes noc, možná to potrvá i... kdo ví? U této zkoušky však obstojí. Pokud budete jeho osobu hodnotit spravedlivě a nepředpojatě, pak ze všeho vyjde jako vítěz."

Pokud jde o kopanou v Americe, většina běžných pozorovatelů soudila, že má beckhamovské kouzlo větší moc než to, s čím v sedmdesátých letech přišel Pelé — a že má navíc i větší přitažlivost než v případě ostatních světových fotbalových hvězd roku 2007. „Pelé je sportovec. Beckham se svou ženou a celou jejich auroou představují zábavu, jíž je sport pouze součástí," řekl David Carter, výkonný ředitel Institutu sportovního marketingu při Jihokaliifornské univerzitě. „V naší době posedlé celebritami přicházejí do Kalifornie ve zcela jedinečné situaci. Podobná kombinace není ve sportu příliš k vidění. Právě proto se Beckhamovi odlišují. Stěhují se do Kalifornie, kde budou ve středu pozornosti a dění téměř čtyřicet hodin denně."

O třetím červencovém víkendu roku 2007 měli David a Victoria Beckhamovi v plánu spojenými silami naplno veřejně udeřit. V sobotu večer se měl

David s podporou nejdražší reklamní kampaně v dějinách stanice ESPN vůbec poprvé představit v dresu Galaxy, a to v exhibičním utkání proti silné londýnské Chelsea. V neděli večer se pak měl zástup celebrit (spolu s hráči Galaxy) přesunout ze stadiónu Home Depot Center na party pořádanou Cruisem, Holmesovou a Smithovými - kolegy z agentury CAA, díky jejichž nezpochybnitelnému hvězdnému lesku zařadí hollywoodská média i Beckhamovy na pomyslný vrchol žebříčku celebrit. A v pondělí večer, poté, co pořady *Access Hollywood* a *Entertainment Tonight* odvysílají záběry z nedělního večírku do všech amerických obývacích míst, se stanice NBC chystala uvést hodinový dokument s názvem *Victoria Beckhamová: Příchod do Ameriky*.

Tři večery, tři velké události, dvě příležitosti korunovat zájem sdělovacích prostředků o Davida a Victorii i vysokou televizní sledovaností. Výroba amerických celebrit je hotová věda a Beckhamovi nepochybovali, že Simon Fuller je velmistrem těchto věd. Ovšem zejména v Davidově případě nebylo vůbec jednoduché najít správný poměr všech přísad. Na rozdíl od Victorie, jejíž hlavní starostí bylo, aby na snímcích nebyla přexponovaná nebo podexponovaná, musel David součástí své osobnosti z pohledu sportovce i celebrity vyladit se stejnou přesností jako převodovku zbrusu nového Ferrari. Pokud by sám sebe coby celebritu dostatečně nezdůraznil, riskoval by ztrátu jedinečných rysů, jež jej odlišovaly od ostatních sportovců. A pokud by vše naopak zdůrazňoval příliš, riskoval by ztrátu důvěryhodnosti sportovce. Za posledních deset let se Beckham naučil, že tuto důvěryhodnost je třeba si neustále vydobývat na hřišti. Jinak by se celá mašinérie mohla obrátit proti němu a z řad trenérů, komentátorů i fanoušků by se na něj snesla vlna kritiky za to, že víc než o výkony na trávníku se zajímá o slávu.

Beckham i jeho manažeři tuto křehkou rovnováhu chápali a jako takové respektovali i priority, jež měl ztělesňovat. Jinými slovy - na prvním místě stála vždy kopaná. „Každý samozřejmě ví, že v mém případě nejde výhradně o fotbal,“ přiznával Beckham. „Jde o něj v první řadě. Ale všechno ostatní, co mě provází, je bonusem pro MLS. Dostává se nám pozornosti nejenom od sportovního světa, ale od všech sdělovacích prostředků a to je skvělé. Propojit sport se slávou není vůbec špatné. Dodá mu to trochu na lesku a přitažlivosti a to se některým lidem líbí.“

Právě tento recept z něj vytvořil *Davida Beckhama*. A právě toto spojení mělo z milosti boží dobýt Ameriku — anebo z milosti Simona Fullera, což byla možná jedna a tatáž osoba.

V létě roku 2007 nebyl David Beckham nejlépe placeným sportovcem planety. (Tím byl Tiger Woods.) A rozhodně nebyl ani jejím nejlepším fotbalistou. (Tím byl buď Brazilec Kaká, Portugalec Cristiano Ronaldo nebo Argentinec Lionel Messi.) Beckham byl však zcela nepochybně nejdiskutovanějším sportovcem světa, spíše Madonnou než Maradonou, (povětšinou) zamklým prorokem, jehož univerzální věhlas přesahoval hranice ras, pohlaví, národnosti, sexuální orientace i sportu samotného. „Zatímco Tigera Woodse a Michaela Jordana lidé uznávají, Beckhama milují, zbožňují a v některých částech světa i uctívají," poznamenával Ellis Cashmore, profesor univerzity ve Staffordshiru, který přednášel o Beckhamově kulturním vlivu. „Má téměř božské postavení."

Téměř? V prvních letech 21. století žádného takového příslovce nebylo třeba. V jistém thajském klášteře padali buddhističtí mniši před pozlaceným Beckhamem na kolena. V Japonsku si návštěvníci nočních klubů na počest poraněného pravého zápěstí svého idolu navlékali sádrové obvazy. Když se v Johannesburgu setkal Beckham s Nelsonem Mandelou, nabyl by člověk ze zpravodajství dojmu, že to byla čest především pro Mandelů. Podobně jako obličej Kim Čong-ila v KLDŘ byla i Beckhamova tvář ve Velké Británii zkrátka všude. Podle toho, jakému tisku dával člověk přednost, Beckham buď „hýbal s city celého národa" (londýnský *Observer*), anebo se zabydlel „v sentimentálním území, které kdysi obývala princezna Diana" (královský životopisec Andrew Morton). Žádat něco takového po fotbalistovi nebylo právě málo.

K pochopení hysterie Angličanů kolem Beckhama je potřeba si uvědomit, jak úzce byla spjata s fanatickou nenávisť vůči jeho osobě v roce 1998. Na mistrovství světa ve Francii, Beckhamově prvním velkém turnaji, se tehdy Anglie v osmifinále utkala s úhlavním fotbalovým i vojenským sokem Argentinou. Když byl Beckham zkraje druhého poločasu vyloučen za kopnutí protihráče Diega Simeoneho, čímž přispěl k vyřazení Anglie z turnaje, překonala bouře veřejné kritiky, jež se následně strhla, hranice běžného mediálního lynčování. Pod dojmem článků v bulvárním tisku oběsili fanoušci před jednou londýnskou hospodou Beckhamovu figurínu. Rezník z londýnské čtvrti Islington pro změnu vystavil do výlohy dvojici prasečích hlav, jednu s cedulkou DAVID, druhou s nápisem VICTORIA. Radu měsíců musel Beckham snášet výhrůžky smrti, pokřiky přivolávající na jeho syna rakovinu a jednou dokonce dostal od „fanouška" dopis, ve kterém našel kulku se svým jménem.

Ačkoli se Beckham koncem onoho léta vrátil do Manchesteru United, čímž vyvrátil spekulace, že by si mohl najít angažmá v Evropě, chodil se

sklopenou hlavou a mlčky. „Nebylo jednoduché soustředit se na fotbal,“ vzpomínal. „Říkal jsem si tehdy: *Jsem fotbalová hvězda. Nikoho jsem nezabil. Tohle není správné!*“

Beckhamovi odpůrci se po fiasku na světovém šampionátu ze všech sil snažili strhnout mediální soukolí, jež ho dříve velebilo, opačným směrem a chytali se všeho, co bylo po ruce: jeho manželky, záliby v oblákání i pisklavého essexského přízvuku. „Popravdě řečeno však tak trochu mlátili prázdnou slámu,“ namítal Nick Hornby. „A proto byla ta nenávisť vůči němu tak nafouknutá. Lidi si ho chtěli ošklivit, ale ne a ne najít vhodnou záminku. Kratičká nedisciplinovanost proti Argentině, a už se budou věšet figuríny? Kdyby to potkalo kteréhokoli jiného hráče, upřela by se veškerá pozornost na Simeoneho. Proti kopání do Argentinců u nás obecně nikdo nic nenamítá, ovšem v tomhle konkrétním případě tomu bylo jinak.“

A pak se stalo cosi zvláštního. Kombinací chytré propagace, mlčenlivé důstojnosti a především spolehlivých výkonů postavil Beckham zprávy v médiích na hlavu. Do úmoru děl, posílal skvostné centry do šestnáctky a v pravou chvíli dokázal skórovat, čímž roku 1999 pomohl Manchesteru United k takzvanému treblu, tedy zisku anglického titulu, vítězství v domácím poháru a triumfu v Lize mistrů. Za dva roky byl zvolen kapitánem anglické reprezentace — což ve jménu národní hrdosti donutilo fanoušky zřít se jakékoli nevráživosti - a svým gólem z přímého kopu v samém závěru kvalifikačního zápasu proti Řecku zajistil Anglii nejdramatičtějším možným způsobem postup na Mistrovství světa 2002. A když se proměněnou penaltou postaral o vítězství nad Argentinou na světovém šampionátu v Japonsku a Koreji, byl přerod z ničemy v hrdinu dokonán.

A toto vykoupení pro něj navíc bylo lukrativní. Za pět let před přestupem do Ameriky vydělal Beckham přibližně 150 miliónů dolarů (z toho téměř tři čtvrtiny od sponzorů jako Adidas, Pepsi, Gillette či Motorola), díky čemuž se stal nejlépe placeným fotbalistou světa. Klíčem k Beckhamově popularitě byla jeho schopnost fungovat coby všeobjímající nádoba na sny a naděje jeho příznivců. Bylo celkem příznačné, že ve filmu *Blafuj jako Beckham* z roku 2002 neřekl jediné slovo a místo toho fungoval spíše jako zpovědnice — v podobě plakátů na zdech pokojíčku - pro nejtajnější touhy mladé Angličanky indického původu.

„Je doslova fantomem představitosti,“ vysvětloval Cashmore. „Jelikož na veřejnosti téměř vůbec nemluví, můžou si lidé vytvářet vlastního Davida Beckhama dle libosti.“ Tvrzení, že Beckham vůbec nemluví, ovšem bylo trochu nespravedlivé. Jistě, podobně jako Woods nebo Jordan nebyl ani on Muhammadem Alim, který odmítal službu v armádě. „Od politiky se snažím

držet co nejdál," vysvětloval Beckham, který se přiznal i k tomu, že nechodí k volbám. V jeho nepředpojatých slovech však často zaznívala upřímnost, jaké by se člověk od zmiňovaných Woodse či Jordána nikdy nedočkal.

Stačí se podívat na jeho postoj k homosexualitě. O tomto tabu mužských šaten po celém světě se Beckham vyjádřil bez jakýchkoli zábran. „Být ikonou gayů je pro mě velká čest," nechal se slyšet fotbalista, jenž svého času vyzývavě pózoval pro obálku *Attitude*, britského časopisu pro homosexuály. „Svou ženskou stránku si moc dobře uvědomuju a nemám s tím sebemenší problém. Dneska už je to normální a tak by to i mělo být. Každý jsme prostě jiný, každý máme něco."

A Beckham byl zkrátka pro všechny. Rasová otázka? V jistém britském televizním pořadu jej s poukazem na jeho tehdejší afro copánky a nápadné šperky nazvali „čestným černochem". Náboženství? Z jedné čtvrtiny je Žid. Ženský fotbal? Akademie, jež nese v názvu jeho jméno, vybudovala fotbalové školy v Londýně a Los Angeles pro kluky i holky. „Lidi se mě často ptají, proč holky?" pravil Beckham. „A já odpovídám, že je důležité, aby sportovaly i ony."

Osobou, která má na Beckhama největší vliv, je jeho žena. Když její hvězda po rozpadu Spice Girls roku 2000 pohasla, začali britští kritici spekulovat, že manžela využívá coby pomůcku k opětovnému nastartování kariéry. Pokud se někdo Victorie zeptal, jak Davidovi změnila život, vyhnula se triviálním tématům jako láska, rodina nebo zralost. „Změnila jsem mu vkus v oblékání," odvětila oněhdy při fotografování v New Yorku a uždibovala bobule z vinného hroznu. „*Drasticky*. Tvářila se přitom neurčitě. Že by žertovala? Anebo skutečně vystihla to nejdůležitější? Těžko soudit.

Podle všeho ale jejich manželství, jež uzavřeli v době Davidova působení v Manchesteru, bylo pevné a stabilní a představovalo vítaný kontrast v porovnání s takovými někdejšími britskými fotbalovými hvězdami jako Paul Gascoigne (jenž svou ženu bil a ve volném čase se opíjel do němoty s kamarádem z mokré čtvrti) nebo George Best (hvězda Manchesteru United ze šedesátých let, autor pověstného výroku: „Spoustu peněz jsem utratil za chlast, ženské a rychlá auta. A zbytek jsem prostě jen tak rozházel."). Davidův údajný poměr s Rebeccou Loosovou roku 2004 sice idylčnost jeho manželství zpochybnil, důkladná činnost PR manažerů ovšem případné důsledky minimalizovala a Beckham si své fanynky udržel, mimo jiné i proto, že dával najevo lásku k synům. „David je vzorný táta," dušovala se Victoria. „Když ho s dětmi nechám samotného, dovede se o ně postarat stejně dobře jako já."

Beckhamova stránka coby otce rodiny nové doby přirozeně oslovovala hospodyňky a babičky. Ovšem tím, že nacházel oblibu u tolika netradičních

demografických skupin, podstupoval již delší dobu závažné riziko, že se odci-zí pravověrným fotbalovým fanouškům. Byť by sportovec byl sebeúzasnější, své kvality musí pravidelně dokazovat na hřišti. A Beckham měl nepochybně i své nedostatky: byl to nepříliš rychlý běžec a slabý hlavičkář s průměrnou le-vačkou. Ovšem u člověka považovaného za hezounka byla obdivuhodná jeho píle. Vše zkrátka nahrazoval tvrdou dřinou. I přes své půvaby a příjmy z re-klamy nebyl totiž Beckham mužskou obdobou Anny Kurnikovové, tenisové krasavice, která nikdy nic nevyhrála. Jak by také mohl, když s Manchesterem United šestkrát získal anglický titul, dvakrát ligový pohár, jednou triumfoval v Lize mistrů a jedenkrát se z ligového titulu radoval i v dresu Realu Madrid. Jak by mohl, když jej samotní trenéři reprezentačních mužstev celého světa hned dvakrát zvolili druhým nejlepším fotbalistou planety (roku 1999 za Rivaldem a roku 2001 za Luisem Figem). Jak by mohl, když tak skvostně zakroucený třicetimetrový centr v plném běhu nedokázal vykouzlit nikdo jiný. A konečně jak by mohl, když dostal do vínku kopací techniku, díky níž dokázal zatočit stojící míč přesně do šibenice a která inspirovala filmové tvůrce k natočení snímku nesoucího v názvu jeho jméno.

Najít správnou rovnováhu mezi tím, čemu Beckham říkal „sportovní stránka“ a „hvězdná stránka“, byl přesto neutuchající boj, jenž nakonec vedl k jeho odchodu z Manchesteru United, což byla v médiích nejsledovanější sportovní událost roku 2003. Jednalo se o hluboce osobní rozchod. Pokud někdo Beckhama požádal, aby si zvolil nejdůležitější okamžik svého dětství, ani na chvíli nezaváhal. Byl tehdy jedenáctiletý kluk z dělnické rodiny z vý- chodního Londýna, který právě dohrál zápas za amatérský tým Ridgeway Rovers: „Přišla ke mně máma a povídá: ‚To je moc dobře, že ti to dneska šlo, protože tě sledovali z Manchesteru United a teď chtějí, abys přijel na testy.‘“ Ajá tam prostě stál a rozbřečel se."

Pokud hráč v evropském fotbale přežije darwinovský vyřazovací proces, tedy projde mládežnickými družstvy a probouje se až do prvního týmu, silně ke klubu přilne. Beckham začal v Manchesteru United trénovat ve čtrnácti, smlouvu podepsal v šestnácti a natrvalo se v základní sestavě zabydlel ve dvaceti roku 1995. Po dlouhých čtrnáct let byl Manchester United - nejpo- pulárnější sportovní klub na světě, jemuž David fandil odmalička — jediným profesionálním působištěm, které Beckham poznal. Tento tým, jenž má přes dvě stovky oficiálních fanklubů a jehož fanouškovská základna se odhaduje na padesát miliónů příznivců, se pro něj stal odrazovým můstkem k celosvět-ové slávě. A navíc si Beckham podle svých slov vytvořil „otcovsko-synovský“ vztah s trenérem United sirem Alexem Fergusonem a toto pouto mu pomá- halo vynahrazovat spíše chladné vztahy s vlastním otcem, jenž se ve východ-

ním Londýně živil jako topenář. Beckhamovi rodiče, Ted a Sandra, se roku 2002 rozvedli a David s Victoru a dětmi trávil daleko více času u matky.

Pro Fergusonu, seriózního a přísného Skota, který vyrůstal v glasgowských loděnicích, nebyl výraz *stará škola* pouhou marketingovou frází, nýbrž standardním pracovním postupem. Při rozhovoru v roce 2003, pouhé dva měsíce před Beckhamovým odchodem z Manchesteru United, mi Ferguson vyprávěl, jak si četl životopis legendárního kouče amerického fotbalu Vince Lombardiho s názvem *Když, hrdost ještě něco znamenala* z pera Davida Maranisse. „Zahlédl jsem sám sebe," vysvětloval Ferguson. „Posedlost. Zaujetí. Fanatismus. Bylo tam všechno." Podobně jako Lombardi ani Ferguson neznal slitování a navzdory stoupajícím platům svých hráčů vládl mužstvu železnou rukou. „S něčím egem jsem nikdy problém neměl," řekl Ferguson, jenž trénuje United už od roku 1986. „A víte proč? Protože se musí vyhrávat. Rozhoduje se na hřišti. A pokud někoho změní peníze, musí pryč. Je to zkrátka nejjednodušší."

Zjara roku 2003 začalo být zřejmé, že vztah mezi Beckhamem a Fergusonem už není, co býval. Trenér fotbalistu ve dvou nejdůležitějších zápasech sezóny, proti Realu Madrid a úhlavnímu ligovému soku Arsenalu, nechal pouze na lavičce a bulvární tisk se doslova pásl na incidentu v kabině, kdy Ferguson, celý brunátný zlostí z porážky, hněvivě nakopl kopačku, která následně udeřila Beckhama do čela a rozsekla mu kůži nad okem. Šrámy ovšem byly daleko hlubší. Když Ferguson hovořil o dospívajícím Beckhamovi, byl to příběh o nevinném mladíkovi a o talentu zkaženém - nebo přinejmenším poznamenaném - slávou. „Dostal do vínku úžasnou vytrvalost, největší ze všech hráčů, které jsme tady kdy měli," láteřil Ferguson. „Po tréninku si po každé přidával a stále dokola něco nacvičoval. Získal tak základ, na který se mohl vždycky spolehnout. Jenže potom..."

Nastala dlouhá odmlka, taková, která toho řekne víc než stovky slov. V tom prchavém okamžiku si náhle člověk uvědomil, jak toužebně by si Ferguson přál, aby se zase vrátil Beckham školák, jednodušší doba, časy, kdy jeho hvězda ještě netrávila volný čas s Eltonem Johnem, Jeanem Paulem Gaultierem či v televizních pořadech o vaření.

„... se mu úplně změnil život, když poznal svou ženu," navázal nakonec Ferguson. „Ta dělá v popu a David získal jinou image. A navíc se začal starat o ty věci kolem módy." (Sousloví „věci kolem módy" pronesl stejně nechápavým tónem, jaký by člověk očekával například od zmiňovaného Vince Lombardiho.) „Sledoval jsem, jak se mění v jiného člověka. Pokud to nebude mít vliv na jeho fotbalovou stránku, tak mi to nijak nevádí." Ferguson však očividně dospěl k závěru, že pozlátka Beckhamovu fotbalovou stránku skutečně ovlivnilo. *Rozhoduje se na hřišti.*

Real Madrid koupil Beckhama v červnu 2003 od Manchesteru United za 41 miliónů dolarů, což byl velice výhodný obchod, uvážíme-li, že právě Beckham byl za dobu svého čtyřletého působení v Realu hlavní příčinou obrovského nárůstu zájmu o propagační předměty klubu - podle časopisu *Forbes* výsledná částka údajně překročila 1,2 miliardy dolarů. Ještě žádnému fotbalovému týmu se nepodařilo získat naráz tolik velkých hvězd jako madridským *Galácticos*, jelikož v něm působil nejen Beckham, ale i tři držitelé ocenění pro nejlepšího hráče světa: Francouz Zinédine Zidane, Brazilec Ronaldo a Portugalec Figo. Navzdory hlasům skeptiků předpovídajících, že bude v mužstvu plném fotbalových kouzelníků strádat, si Beckham náročné fanoušky Realu Madrid získal hned od počátku neúnavnou pracovitostí i mistrovsky zahrávanými trestnými kopy, jako by chtěl v každém zápase předvést Fergusonovi, co v něm dřímá.

Ovšem i když *Galácticos* k potěše publika po celém světě občas předváděli nevídaně nápaditý fotbal, nepodařilo se jim za první tři Beckhamovy sezóny vyhrát žádnou důležitou trofej. Opět se zdálo, že se misky vah Beckhamovy kariéry na úkor sportovní výkonnosti až příliš naklánějí na stranu komerce a slávy. A když Beckham v lednu roku 2007 překvapil fotbalový svět podpisem smlouvy s Galaxy, evropští cynikové jej pro nejvyšší sportovní mety zcela odepsali jakožto de facto důchodce, který se spokojil s penězi snadno vydělanými v podřadné soutěži. Vypadalo to, že ke konci dospěla i Beckhamova kariéra v anglické reprezentaci — nový trenér Steve McClaren ho z mužstva vyřadil po Mistrovství světa 2006 —, a rovněž kouč Realu Fabio Capello se nechal slyšet, že už se v dresu tohoto mužstva nikdy neobjeví. „Z Davida Beckhama se stane béčkový herec žijící v Hollywoodu,“ ohrnul nad ním nos prezident madridského klubu Ramón Calderón, čímž naznačil, že bez hnací síly v podobě špičkového fotbalu se Beckhamovo kouzlo rozplyne.

Jenže Beckham odjakživa projevoval výjimečnou schopnost vstát z popela, a tak záhy začal chystat další návrat. „V průběhu té sezóny mě překvapila řada věcí, které o mě za mémi zády prohlašovali a které mě zároveň zraňovaly,“ řekl mi Beckham. „Ale já se s nepřízní osudu vždycky dovedl vyrovnat a pokaždé jsem v sobě měl touhu lidem dokázat, že se mýlí. Musel jsem si říkat: ‚Dobře, i kdybych už za Real Madrid neměl nikdy nastoupit, budu dál trénovat a makat jako dřív, kdybych třeba přece jenom zase dostal šanci.“

Beckham, jenž svým kritikům nehodlal spílat, si znovu vydobyl místo v základní sestavě, nemluvě už o respektu spoluhráčů, a pomohl Realu Madrid v pohádkově jízdě ze čtvrtého místa za ligovým titulem. „V nejkrušnějších okamžicích našel znovu sám sebe a potkal se zřejmě s nejlepší formou od dob, kdy ještě válel za Manchester United,“ prohlásil Ray Hudson, jenž pro

GolTV zajišťoval přenosy ze španělské ligy pro USA. „Už to je samo o sobě počinem nesmírně obdivuhodným. Ať už ho máte rádi nebo ne — a já nikdy nepatřil k jeho horlivým fandům —, je neoddiskutovatelné, že pro soupeře opět představoval stejnou hrozbu jako dřív.“

Tento marnotratný syn se do anglické reprezentace vrátil v květnu 2007, kdy ve dvou zápasech třikrát skvěle přihrál na gól, čímž byla jeho rehabilitace dokončena. Titíž lidé, kteří před pěti měsíci už Beckhamovu kariéru pohřbívali, jej zčistajasna prosili, ať zůstane v Evropě. Bylo však pozdě. Když Real Madrid několik týdnů před Beckhamovým odchodem do Ameriky oslovil Galaxy s tím, že by s ním přece jen rád prodloužil smlouvu, dostalo se mu okamžitě zamítavé odpovědi. „Naše reakce byla zcela jednoznačná,“ prohlásil Tim Leiweke, generální ředitel společnosti vlastníci Galaxy. „Ani jsem si neosvěžil španělštinu.“ Při těch slovech napínal Leiweke snad všechny svaly ve tváři, aby nedal najevo samolibou radost nad obchodem, který nyní vyhlížel jako naprosté terno — a ne úplně se mu to dařilo.

Mohl se mu však někdo divit?

Dle téměř jakýchkoli měřítek, ať už z pohledu finanční hodnoty, světového zpravodajství nebo i čiročirého překvapení nad takovým nákupem, představovalo Leiwekeho úsilí získat Beckhama pro Galaxy jeden z nejmělejších sportovních přestupů počátku 21. století - a rovněž bylo důvodem, proč časopis *Sports Business Journal* vyhlásil Leiwekeho americkým sportovním funkcionářem roku. Zpečetit tuto smlouvu Leiwekemu trvalo pět let, od chvíle, kdy se roku 2002 setkal v Londýně s Terrym Byrnem, s nímž debatoval o Beckhamově akademii, až do okamžiku, kdy Beckham kontrakt v Major League Soccer podepsal. A když Leiweke ve své pracovně v centru Los Angeles den nato, co zpráva o Beckhamově přestupu ohromila sportovní svět, objasňoval veškeré peripetie, začínalo být zřejmé, že se jednalo o pozoruhodné dobrodružství.

Roku 2004, nedlouho poté, co Leiweke se Simonem Fullerem poprvé diskutovali o vizi přivést jednoho dne Beckhama do Ameriky, pozvali Victoria a David Beckhamovi Leiwekeho spolu s Fullerem, Byrnem a několika dalšími lidmi na neformální večeři do svého sídla nedaleko Londýna (tzv. Beckinghamského paláce). Jelikož Leiweke věděl, že mají Beckhamovi rádi kvalitní červené víno, přivezl s sebou prvotřídní kalifornský cabernet a celý večer probíhal v tak příjemném duchu, že se spolu s náměstkem AEG Shawnem Huntertheym zdržel téměř do půlnoci. „To byl pro mě zlomový bod,“ přiznal Leiweke. „Toho večera totiž bylo všechno naprosto jasné: David se na

nás zadíval a my poznali, že cítí, že je mezi naší firmou a jím a jeho rodinou jakási chemie." Od samého počátku se tento vztah netýkal pouze AEG a Davida, ale spíše Beckhama *a jeho rodiny*. Z Leiwekeho pohledu byl největším přínosem onoho večera kontakt, který navázal s Victorií. Hovořili tehdy spolu vlastně vůbec poprvé a velkou část večere strávili debatami o hudebním průmyslu a hudební divizi společnosti AEG. Nakonec AEG spojila s Beckhamem síly i v případě jeho fotbalové akademie, kdy jen do její londýnské pobočky investovala přes dvacet miliónů dolarů.

Tato večere nebyla poslední. Když v srpnu 2005 podlehl výběr hvězd MLS Reálu Madrid 0:5, bylo pro Leiwekeho a zklamané funkcionáře MLS nejdůležitější něco jiného: té noci se totiž Beckhamovi v jisté madridské restauraci sešli na opulentní popůlnoční večeři ve španělském stylu s Leiwekem, šéfem MLS Donem Garberem a jeho zástupcem Ivanem Gazidisem. „Tim už s Davidem spolupracoval na vybudování jeho akademie a my jsme mu vylíčili, jak to chodí v naší lize,“ pravil Garber, který rozhovor popsal jako příjemnou debatu o USA a růstovém potenciálu kopané. Beckhamův zájem sílil.

Vzájemný vztah byl tedy navázán a události vedoucí k Beckhamově přestupu nabraly spád v listopadu 2006, kdy majitelé MLS schválili takzvané „Beckhamovo pravidlo“. Díky němu směl každý klub angažovat jednoho hráče, jehož mzda mohla neomezeně přesahovat platový strop. Beckhamovo pravidlo vzešlo z Leiwekeho hlavy, ačkoli trvalo dva roky, než přesvědčil majitele MLS, aby na něj přistoupili. Roku 2005 vlastníci Leiwekeho plán zamítli s poukazem, že liga ještě není nachystána na podobný zásah do původní strategie pozvolného růstu. Rok nato ovšem pod vlivem osmimiliónových investic firem Red Bull a Adidas do MLS a nových smluv upravujících televizní práva mezi ligou a stanicemi ESPN, Univision, Fox Soccer Channel a HDNet své přání Leiweke prosadil a majitelé klubů MLS Beckhamovo pravidlo posvětili.

V téže době uzavřela Beckhamova jednání s Realem Madrid o nové smlouvě na mrtvém bodě. Pravidla FIFA stanoví, že s jinými kluby se smí hráč začít domlouvat teprve v posledních šesti měsících starého kontraktu, a Leiweke se zapřísahal, že před prvním lednem Galaxy hráče v žádném případě neoslovili a že mezi červencem a koncem prosince osobně s Beckhamem přerušil veškeré styky. Jedním dechem však také dodal, že Beckhamovi lidé „moc dobře věděli, že pokud se včas nedohodnou s Realem Madrid, jsme připravení se do celé věci vložit“.

V prosinci se Leiweke sešel s Philipem Anschutzem, samotáfským majitelem Galaxy, který Leiwekeho pověřil vedením společnosti Anschutz Entertainment Group. „Až prvního ledna začneme jednat, nadejde okamžik pravdy,“

oznámil Leiweke šefovi. „Domnívám se, že všechno proběhne velice rychle, protože David už se podle mého dávno rozhodl. Do prvního ledna by sice mohl prodloužit v Madridu, ale pokud dospějeme až k tomu prvnímu lednu, tak je náš.“

Leiweke Anschutzovi nastínil podmínky, které hodlal Beckhamovi nabídnout. Anschutzovi se zprvu pravidlo o hráči s platovou výjimkou nepozdávalo, jelikož měl za to, že pozvolný růst v dlouhodobém horizontu je pro MLS lepší než prosté nakupování superhvězd, neboť právě taková neuvážená strategie přispěla počátkem osmdesátých let k zániku Severoamerické fotbalové ligy NASL. Leiwekeho obchodnické schopnosti však dokázaly přesvědčit jak ostatní vlastníky klubů MLS, tak Anschutze. Když bylo Beckhamovo pravidlo konečně na schůzi vedení ligy den před zápasem o mistra soutěže pro rok 2006 schváleno, otočil se Anschutz na svého nejvyššího manažera a potřásl Leiwekemu rukou. „Měl jste pravdu, opravdu je to dobrý nápad,“ prohlásil. „Musíme to udělat pro dobro ligy, protože pokud má stoupat sledovanost i počet diváků a pokud si v naší zemi chceme vydobýt důvěryhodnost, budeme k tomu potřebovat hvězdu.“

Nyní si Anschutz na prosincové schůzce prohlížel návrh Beckhamovy smlouvy. „Dá se těm cifrám dostat?“ otázal se.

„Ano, dá se jim dostat,“ zněla odpověď.

V následujících deseti dnech se Leiwekeho slovy odehrávala „šílená honička“. Na Nový rok Leiweke celý proces zahájil, a to spolu s Fullerem a superagentem Jeffem Frascem ze CAA Sports, nové sportovní pobočky zmiňované vlivné agentury, která zastupovala nejen Beckhamovy, ale i řadu největších hollywoodských hvězd, mimo jiné třeba Beckhamovy přátele Torna Cruise a Willa Smithe. Následující den strávil Leiweke se svým týmem čtyři hodiny v losangeleském ústředí CAA Sports a jednání plynule pokračovala několik dalších dní. „A o víkendu jsem si konečně v duchu pomyslel, že ten přestup opravdu uskutečníme,“ líčil Leiweke. „Zabředávali jsme do množství drobných detailů, do kterých se normálně nezabředne, pakliže se smlouva neblíží podpisu.“ Jedinou otázkou celou dobu bylo, zda se Beckham nerozhodne hrát najistotu a raději neprodlouží kontrakt v Madridu.

Poslední dva dny před Beckhamovým podpisem jednali právníci obou stran celou noc. Leiweke musel odletět do New Yorku na jakousi nesouvisející schůzku, a když se 10. ledna vrátil na losangeleské letiště, podepsal smlouvu jménem Galaxy u hotelové přepážky s bezplatným telefonem hned vedle výdeje zavazadel ve 21.30 pacifického času (6.30 madridského času). „Bylo třeba to rychle uzavřít,“ prohlásil Leiweke. Beckham a jeho manažeri se měli se zástupci Realu sejít ve čtvrtek, proto chtěl mít Leiweke jistotu, že budou

o touze AEG smlouvu uzavřít vědět. „David se měl rozhodnout ve čtvrtek ráno a my byli jako na trní," vzpomínal Leiweke. „Přáli jsme si, abychom se od nich po schůzce dozvěděli, že naše dohoda platí, báli jsme se totiž, že se vydají na to setkání se zástupci Reálu, pak nám zavolají a řeknou: „Právě jsme o dva roky prodloužili v Madridu.""

Druhý den ve čtyři hodiny ráno pacifického času už byl Leiweke vzhůru a doufal, že se od Beckhamových manažerů z Madridu dozví dobrou zprávu. Ta však nepřicházela. Jeden z Beckhamových právníků se při letu z Londýna do Madridu o dvě hodiny zdržel, což o dvě hodiny posunulo i jednání se zástupci Realu, což firmě AEG způsobilo celou řadu potíží. Leiweke si v redakcích několika amerických novin objednal celostránkové barevné reklamy a nejzazším termínem pro páteční vydání New York Times byl čtvrtek v šest hodin ráno pacifického času. Pokud by AEG do té doby inzerát nepotvrdila, musela by zpětně zaplatit storno poplatků ve výši sto tisíc dolarů. V šest ráno už Leiwekeho šéfovi marketingu došla trpělivost. „Co mám udělat?" zeptal se. „Necháme tu reklamu otisknout, nebo ne?"

„Stáhněte ji," rozhodl Leiweke.

Jenže pak v Timesech udělali cosi nečekaného — poskytli mu ještě dvacet minut navíc. A za deset minut, v 6.10, Leiwekemu zavolali Fuller s Frascem.

„Otiskněte to," prohlásili.

„Takže nám to podepsal?"

„Podepsal. Schůzka patřila nám. David se rozhodl. Oznámili jsme Realu Madrid, že odchází."

Během několika minut se tato zpráva rozšířila do celého světa. Ve svých jednatřiceti letech se David Beckham chystal přestoupit z Realu Madrid do Los Angeles Galaxy, klubu z Major League Soccer.

Druhý den v pět odpoledne seděl Leiweke ve své pracovně naproti hale Staples Center a působil méně unaveně než většina mužů, kteří celý týden téměř nespali. „Teprve když dnes David hovořil s novináři na tiskové konferenci, došlo mi, že se nám to opravdu povedlo," řekl. „Dva roky jsme se v rámci ligy dohadovali, jestli je pravidlo o hráči s platovou výjimkou dobré či ne. *Dva roky*. Probírali jsme s Davidem všechno ohledně jeho vize i fotbalové akademie a říkali mu, že pokud by se někdy rozhodl přijít, bezpochyby se to podaří. A také se to podařilo. Museli jsme ustát všemožné zvěsti o zájmu ze strany jiných klubů a projít si peklem deseti dní při dojednávání smlouvy, ale když se tady pak dnes člověk posadil, otevřel noviny a uviděl pět stránek článků v *Los Angeles Times*..."

Pak se odmlčel. Zvedl oči. Usmál se. Venku na reklamním panelu haly Staples Centre se skvěl Beckham, jenž vkleče celý rozjásaný slavil vstřelení

branky, a nad tím hlásal nápis: DO AMERIKY PŘÍCHÁZÍ BECKHAM. Největší sportovní celebrita na světě se stěhovala do největšího města celebrit na světě a Galaxy za necelé dva dny prodali pět tisíc permanentek na novou sezónu. Půl dekády poté, co se Leiweke vydal na lov, se mu konečně podařilo kýženou kořist polapit.

Když se svět 11. ledna 2007 o Beckhamově kroku dozvěděl, jedinou zprávou, která vyvolala větší překvapení než přestup samotný, byla jeho téměř nepředstavitelná finanční hodnota. Nevloudila se do tiskového prohlášení klubu chyba? Byly prvotní informace agentury *Associated Press* i smršť zpravodajství ostatních sdělovacích prostředků správné? Skutečně podepsal Beckham s Galaxy pětiletou smlouvu na 250 miliónů dolarů? Opravdu bude muset fotbalový klub ze ztrátové ligy „vysolit“ *čtvrt miliardy dolaru!*

Odpověď zněla ne, ani zdaleka. Podle údajů, které několik měsíců nato zveřejnila hráčská unie MLS, dosahoval ve skutečnosti Beckhamův plat u Galaxy 32,5 miliónu dolarů za celou dobu trvání kontraktu — tedy rozhodně žádná almužna, ale určitě ne 250 miliónů dolarů a zároveň podstatně méně než platy mnoha amerických sportovních hvězd. V žádném případě nemohla Beckhamova mzda přivodit MLS bankrot. Podle pravidla o hráči s platovou výjimkou museli vlastníci MLS (kteří se o náklady na platy všech hráčů dělí) přispět celkově pouze 400 tisíci dolary ročně každému takovému hráči v lize, ať už jej sami v mužstvu měli či ne. Zbytek Beckhamovy mzdy hradila AEG. Výsledek: AEG přišel Beckhamův pětiletý kontrakt na 30,5 miliónu dolarů, majitele MLS jen na milióny dva. Phil Anschutz, jehož majetek se odhaduje na osm miliard dolarů, si tedy svou novou hvězdu rozhodně dovolit mohl.

V Beckhamově přestupu však zdaleka nešlo pouze o jeho plat. Díky ujednání, jež se svou povahou podobalo podmínkám hvězd hollywoodských akčních filmů, měl Beckham od Galaxy dostávat též procenta z prodeje dresů a tržeb za vstupenky a takové příjmy mohly na konci každé sezóny jeho plat v klubu více než zdvojnásobit. Odkud tedy mělo plynout zbylých 170 miliónů či více z Beckhamových údajných 250 miliónů? Z reklamních smluv. Beckhamovým sponzorům (například firmám Adidas, Pepsi, Motorola či výrobci parfémů Co ty) se totiž díky jeho přestupu na potenciálně lukrativní americký trh vyplatilo, aby do jeho osoby investovali ještě významněji. V tomto případě se tedy jednalo o Fullerův šikovný obchodní manévr - částka 250 miliónů dolarů představovala ideální scénář veškerých zisků za období pěti let, který vytvořili *sami Beckhamovi manažeři*.

Füller si totiž prosadil, aby Galaxy zmínku o oněch 250 miliónech vtělili do tiskového prohlášení oznamujícího Beckhamův přestup, a tato částka se znovu objevila v ne zcela nestranném hodinovém „dokumentu“ s názvem *David Beckham: Nové začátky*, který produkovala Fullerova firma 19 Entertainment a na stanici ESPN se vysílal před Beckhamovým debutem v dresu Galaxy proti Chelsea. Ona čtvrtmiliarda totiž vrhala příznivé světlo na Fullerovy vyjednávači schopnosti a navíc představovala stručnou, leč pádnou odpověď všem pochybovačům v Evropě, kteří se divili, proč chce Beckham přestoupit do druhořadé ligy typu MLS. A jelikož byl obsah Beckhamovy smlouvy přísně tajný, nezbylo sdělovacím prostředkům než údaj o 250 miliónech dolarů slepě reprodukovat, nebo se pustit do pátrání po faktech, což si ovšem žádalo čas, úsilí a styky.

Fakt, že média běžně operovala s frází *smlouva s Galaxy na 250 miliónů dolarů* — tato praxe započala v den, kdy Beckham smlouvu podepsal, a pokračovalo se v ní i v roce 2009 -, představovala z hlediska údajů vskutku prachmizernou žurnalistiku. Když se píše o smlouvách sportovců, postupuje se standardně tak, že se uvede délka kontraktu (v letech) a rovněž finanční částka, kterou daný klub sportovci zaplatí. Příjmy z reklamy se do těchto čísel nikdy nezapočítávají, hlavně proto, aby se předešlo zmatkům ohledně výše investice klubu. Kupříkladu v době Beckhamova přestupu podepsal v NBA basketbalista LeBron James čtyřletou smlouvu na šedesát miliónů dolarů s týmem Cleveland Cavaliers. Nikdy se přitom v médiích neuvádělo, že by hodnota Jamesova kontraktu u Cavaliers činila 210 miliónů dolarů, přestože košíkáři plynuly rovněž příjmy z reklamy ve výši 150 miliónů dolarů od značek jako Nike, Sprite nebo Glacéau. Mnozí novináři však v Beckhamově případě z nějakého důvodu spolklí onu sumu celou.

Fullerova čtvrtmiliardová mantra nakonec splnila svůj účel a většina veřejnosti vzala zasvé, že Beckhamův základní plat u Galaxy je osmkrát vyšší než ve skutečnosti. Leiweke Fullerovi slíbil, že žádné podrobnosti smlouvy neprozradí, byť prohlašoval, že jemu osobně na tom nesejde („Jde o obchod, který je výhodný pro všechny,“ říkával pouze), ovšem i MLS bylo sousloví „kontrakt na dvě stě padesát miliónů dolarů“ tak trochu trnem v oku. Nejenže to jeho vinou vypadalo, že liga Beckhama přeplácí, zároveň totiž vysílalo signál evropským fotbalovým hvězdám (a jejich agentům), že kluby MLS jsou nyní ochotné rozhozovat obrovské sumy peněz, byť tomu tak ve skutečnosti vůbec nebylo. Propast mezi dojmy a skutečností působila potíže v okamžiku, kdy Galaxy přiváděli na přestup cizince, kteří se domnívali, že je tento klub v MLS jakýmsi Manchesterem United, a rovněž mimo jiné vysvětlovala, proč americká liga na začátku sezóny 2009 stále postrádá hvězdný

lesk: z možných patnácti hráčů s platovou výjimkou jich v MLS momentálně působí pouze sedm.

Kromě toho, že se Fuller i Galaxy od počátku holedbali potenciální výší Beckhamových příjmů, obsahovala hráčova smlouva další dvě důležité klauzule, jejichž znění neproniklo na veřejnost ještě řadu následujících měsíců. Především získal Beckham opci koupit za pevně stanovenou cenu klub, který by rozšířil jejich počet v MLS, jakmile by v lize přestal působit — takovou možnost vlastníci ligy předtím ještě žádnému hráči nenabídli. „Museli na to přistoupit všichni naši partneři a tak se také stalo,“ vysvětloval Leiweke. „Sice jsme vedli pár zajímavých telefonátů s lidmi z vedení ligy, ale nakonec to schválili.“ Nabídnout Beckhamovi toto předkupní právo byl od MLS chytrý obchodní tah; umocnil totiž Beckhamovu touhu zvýšit kredit soutěže a navíc mohl učinit přítrž případné Beckhamově spolupráci s hráčskými odbory při dozajista problematickém vyjednávání o nové kolektivní smlouvě pro rok 2009. Pakliže by se totiž měl nejlivnější hráč v budoucnu stát majitelem klubu, soudilo se, že sotva bude požadovat větší množství ústupků ze strany vlastníků ligy.

Druhá nezveřejněná klauzule smlouvy působila jako pouhá formalita. Navzdory tomu, že Beckhamovi manažeři i Leiweke ujišťovali všechny o opaku, měl Beckham skutečně v kontraktu ustanovení o případném odchodu. Poslední dva roky jeho pětileté smlouvy s Galaxy byly nepovinné a Beckham s nimi mohl naložit dle libosti, což tedy znamenalo, že by po skončení sezóny 2009 mohl z klubu odejít jako volný hráč, pokud by vše z nějakých důvodů neklapalo tak, jak mělo.

Ovšem v opojných červencových dnech roku 2007, kdy si začínalo Ameriku podmaňovat beckhamovské kouzlo, si podobný scénář sotva dokázal někdo představit.

Nedlouho před příjezdem do Ameriky zhlédl Beckham dokumentární film *Jednou za život* z roku 2006, který líčil vzestup a pád klubu New York Cosmos a celé Severoamerické fotbalové ligy. Žasl nad scénami, kdy si hráči mužstva užívají na proslulé diskotéce Studio 54 i s Mickem Jaggerem nebo kdy fanoušci zaplní obří Giants Stadium... a také nad tím, jak liga pár let nato zkrachovala. „Je neuvěřitelné, jaké časy tehdy Cosmos a Pelé zažívali,“ prohlásil Beckham. „Ale ligaje podle mého dneska daleko stabilnější než tehdy, kdy se obrovské finanční prostředky vynakládaly jenom na jediné mužstvo.“

Pakliže byste se kteréhokoli činovníka MLS zeptali, proč by měl být experiment Beckham úspěšnější než v dobách Pelého, odpovědí by bylo slůvko

infrastruktura. „Tehdy jsme ještě nedisponovali infrastrukturou, která by takovému příležitosti dokázala využít," objasňoval Leiweke. „Pelé dokázal zakrýt absenci skutečně hlubokých kořenů, kterých je pro úspěch třeba. V tom spočívala jeho velikost, jenže jakmile skončil, každému bylo jasné, že je po všem." Na rozdíl od NASL disponuje MLS, jež se hraje již dvanáctým rokem, sedmičkou klubů (a další přibývají) hrajících na vlastním fotbalovém stadionu, smlouvami se čtyřmi celoplošnými televizními stanicemi, zemí se dvaadvaceti milióny Hispánců (z nichž mnozí kopanou zbožňují), základnou konkurenceschopných domácích hráčů (pro reprezentaci, která se již pětkrát za sebou probojovala na mistrovství světa) a rovněž centrálně řízeným obchodním modelem, který chrání týmy před bankrotem způsobeným přílišným utrácením v důsledku vzájemného soupeření o volné hráče.

Tento „fotbalový socialismus", kolektivně plánované hospodaření, jež v lize panovalo, však měl i svůj negativní aspekt. K vlastníkům MLS sice patřili miliardáři jako Robert Kraft, Philip Anschutz, rodina Huntových, Stan Kroenke, Jorge Vergara nebo Dietrich Mateschitz, ovšem platový strop ve výši 2,1 miliónu dolarů na mužstvo neumožňoval klubům MLS usilovat o špičkové hráče na světovém trhu. (Kupříkladu rozpočet na platy fotbalistů v londýnské Chelsea se odhadoval na 200 miliónů dolarů.) MLS byla nadále prodělečná a televizní sledovanost stagnovala (například čtvrtěční večerní ligový fotbal sledovalo na stanici ESPN2 pouhých 0,2 procenta diváků), ovšem během let 2004-2007 do soutěže přistoupilo sedm nových vlastnických skupin a do roku 2011 se plánovalo rozšíření ligy ze třinácti klubů na osmnáct. „Když roku devatenáct set devadesát šest liga začínala, nepřicházel by Beckhambův příchod v úvahu," prohlásil ředitel MLS Don Garber, „jelikož tu nebylo patřičné zázemí, patřičné televizní smlouvy a patřičně sponzorované kluby. To vše už teď ale máme, a tak dobře víme, jak postupovat." Dokonce i Pelé to viděl optimisticky. „Dneska je tu vše organizovanější," řekl. „Liga stojí na pevných nohou, ale aby si tento sport získával stále větší oblibu, potřebuje další velká jména v ostatních městech."

Odvěkým úkolem kopané v USA bylo přetavit široký zájem o provozování této hry - roku 2007 disponovaly Spojené státy bezmála osmnácti milióny registrovaných hráčů - v touhu sledovat fotbal coby televizní sport. Tato rovnice se však začínala měnit. Mistrovství světa už nyní v americkém sportovním kalendáři patřilo k významným událostem, které se mohly chlubit fotografiemi na titulních stránkách časopisů i slušnou sledovaností v televizi, a letní exhibiční klání za účasti špičkových evropských klubů dokázala naplnit obří stadiony pro americký fotbal. Mexická reprezentace dokonce odehrála větší počet svých zápasů na americké půdě než v Mexiku, aby se lépe využilo

vyšších cen vstupenek (a značné poptávky) severně od jeho hranic. Dle slov některých funkcionářů MLS se změnilы základní podmínky a cílem nyní bylo s využitím Beckhama (i dalších hráčů) tyto fanoušky fotbalu přesvědčit, že MLS není podřadný produkt.

„Tato soutěž už zapustila pevné kořeny," prohlašoval náměstek šéfa MLS Ivan Gazidis. „Od Davida Beckhama očekáváme něco trochu jiného, totiž že nám pomůže oslovit ty, kteří jsou sice fanoušky kopané, ale zatím nefandí Major League Soccer. To je pro nás jakožto ligu největší úkol. Fotbalové publikum tu existuje: stačí se podívat na sledovanost mistrovství světa nebo na množství lidí, kteří přijdou na mexickou reprezentaci, FC Barcelonu nebo Real Madrid. A my potřebujeme, aby se tito lidé ztotožnili i s Major League Soccer, což je dlouhodobější proces. Právě v tom nám může pomoci David Beckham, a dramaticky tak fotbal v této zemi ovlivnit."

Od okamžiku, kdy Beckham podepsal přestupní lístky, se MLS dostala pod souvislou palbu kritiky ze strany nazlobených britských médií s poukazem, že Beckham nebude v náležitě formě pro zápasy národního mužstva, pokud se bude zahazovat v lize přirovnávané například k „domovu důchodců" (*The Guardian*) nebo označované za „mikymausovskou soutěž" (*The Independent*). Projevy nevole ještě zesílily v okamžiku, kdy britská média, jež se do Los Angeles sjela na Beckhamův debut proti Chelsea, na vlastní oči sledovala exhibiční utkání, ve kterém Galaxy utrhli ostudnou porážku 0:3 od mexického klubu Tigres. **BECKHAM: PŘESTOUPIL JSEM DO HOSPODSKÉHO TÝMU**, hlásal titul jedného bulvárního listu. Nesmysl, namítal šéf Galaxy Lalas. „Šťve mě to tolik, že mám sto chutí prorazit pěstí zeď anebo televizi, ve které dávají Bennyho Hilla," utrousil Lalas. „Podobnou ignoranci přizívuje arogance, která je pro ně příznačná." Ano, nejistota Angličanů způsobená vzestupem globálního fotbalového vlivu Spojených států dostoupala nebyvalého vrcholu hlavně proto, že během posledních dvou let skupili Američané tři týmy Premier League (Manchester United, Liverpool a Aston Villu). Ovšem přestože se MLS nemohla kvalitou v žádném případě rovnat špičkovým klubům ze Španělska či Anglie, díky mladým Američanům jako Landon Donovan v Galaxy nebo Jozy Altidore v New Yorku a úrodě hvězd přicházejících ze zahraničí (kromě Beckhama jimi byli Juan Pablo Angel v New Yorku a Cuauhtémoc Blanco v Chicagu) nebyla úroveň hry ani zdaleka tak špatná, jak si možná myslela většina britských komentátorů.

Za svou osobu Beckham prohlašoval, že díky méně nabitému hracímu kalendáři v MLS bude čerstvý pro mezinárodní klání. Pakliže jej tížily nějaké pochybnosti, nehovořil o nich nahlas. „Většina přátel mi říká, že nejdůležitější je, abych byl spokojený já," řekl. „Někteří z nich si myslí, že bych měl ještě

hrát v Evropě, protože vědí, že minimálně ještě tři roky dokážu kopat na té nejvyšší úrovni. Titíž lidé si ale zároveň myslí, že jsem udělal dobře, jelikož ze mě vyzařuje spokojenost. Jednou jsem se zkrátka rozhodl a ničeho nelituju."

Půlroční očekávání se nyní měla projevit obrovským zájmem o lístky na Beckhamův mohutně propagovaný premiérový víkend 21.-22. července 2007. Utkání proti Chelsea sice mohlo tradičním fotbalovým fanouškům připadat jako bezvýznamný přátelák, ovšem pro úspěch experimentu Beckham mělo jen máloco tak zásadní význam. Naskýtala se mu totiž jediná šance zanechat klíčový první dojem a vzhledem k výši vynaložených financí bylo nezbytné, aby byl tento dojem pozitivní. Množství televizních diváků zvědavých na Beckhama mělo koneckonců nastavit látku budoucímu zájmu i sazbám za reklamní čas na ESPN. Bylo jasné, že díky přítomnosti řady celebrit a sportovních hvězd i díky celonárodní propagaci už beckhamovské kouzlo nebude nikdy působivější.

Beckham měl jediný úkol: hrát. Jenže v tom právě spočívala potíž. Beckham sice věděl, jak je pro něj důležité, aby se onu sobotu objevil na trávníku, zároveň však také věděl, že má levý kotník zraněný mnohem vážněji, než všichni ostatní tuší.